Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (teine koda)

18. november 2020*

Energeetika – Määruse (EÜ) nr 714/2009 artikkel 17 – ACERi otsus jätta rahuldamata vabastustaotlus uutele elektrivõrkudevahelistele ühendustele – ACERi apellatsiooninõukogule esitatud kaebus – Kontrolli põhjalikkus

Kohtuasjas T-735/18,

Aquind Ltd, asukoht Wallsend (Ühendkuningriik), esindajad: *solicitor* S. Goldberg, advokaat E. White ja *solicitor* C. Davis,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Energeetikasektorit Reguleerivate Asutuste Koostöö Amet (ACER), esindajad: P. Martinet, E. Tremmel, C. Gence-Creux ja A. Hofstadter,

kostja,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada esiteks ACERi apellatsiooninõukogu 17. oktoobri 2018. aasta otsus A-001-2018, millega jäeti muutmata ACERi 19. juuni 2018. aasta otsus nr 05/2018 jätta rahuldamata vabastustaotlus seoses elektrivõrkudevahelise ühendusega, mis ühendab Ühendkuningriigi ja Prantsusmaa põhivõrke, ja teiseks tühistada see ACERi otsus,

ÜLDKOHUS (teine koda),

koosseisus: koja president V. Tomljenović, kohtunikud P. Škvařilová-Pelzl ja I. Nõmm (ettekandja),

kohtusekretär: ametnik B. Lefebvre,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 30. juuni 2020. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

1 Hageja Aquind Ltd on Suurbritannias asutatud aktsiaselts. Ta edendab Ühendkuningriigi ja Prantsusmaa elektrienergia põhivõrkude vastastikuse ühendamise projekti (edaspidi „Aquindi võrkudevaheline ühendus“).

2 17. mail 2017 esitas hageja taotluse, et saada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. juuli 2009. aasta määruse (EÜ) nr 714/2009 võrkudele juurdepääsu tingimuste kohta piiriüleses elektrikaubanduses ning millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1228/2003 (ELT 2009 L 211, lk 15) artikli 17 järgne vabastus Aquindi võrkudevahelisele ühendusele. Vabastustaotlus esitati Prantsuse ja Ühendkuningriigi riiklikele reguleerivatele asutustele, nimelt vastavalt Commission de régulation de l’énergie’le (CRE) ja Office of Gas and Electricity Markets Authorityle (Ofgem).

3 Kuna Prantsuse ja Ühendkuningriigi riiklikud reguleerivad asutused ei jõudnud vabastustaotluses kokkuleppele, edastasid nad selle taotluse vastavalt 29. novembril 2017 ja 19. detsembril 2017 määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 5 alusel Euroopa Liidu Energeetikasektorit Reguleerivate Asutuste Koostöö Ametile (ACER), et viimane teeks ise otsuse.

4 Hageja kuulati ära ACERis 12. märtsil 2018, 22. märtsil 2018 ja 16. mail 2018 toimunud ärakuulamisel.

5 26. aprillil 2018 sai Aquindi võrkudevaheline ühendus ühishuviprojekti staatuse.

6 ACER jättis 19. juuni 2018. aasta otsusega nr 05/2018 (edaspidi „ameti otsus“) rahuldamata Aquindi võrkudevahelise ühenduse vabastustaotluse. Ta leidis, et ehkki hageja täitis määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 punktides a ja c–f loetletud vajalikud tingimused vabastuse saamiseks, ei ole täidetud sama sätte punktis b ette nähtud tingimus, mille kohaselt on investeeringuga seotud risk nii suur, et ilma vabastuse saamiseta ei oleks võimalik investeerida. Ta märkis eelkõige, et Aquindi võrkudevaheline ühendus sai 2018. aasta aprillis ühishuviprojekti staatuse, mille tõttu võis hageja nõuda Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. aprilli 2013. aasta määruse (EL) nr 347/2013 üleeuroopalise energiataristu suuniste kohta ja millega tunnistatakse kehtetuks otsus nr 1364/2006/EÜ ning muudetakse määrusi (EÜ) nr 713/2009, (EÜ) nr 714/2009 ja (EÜ) nr 715/2009 (ELT 2013, L 115, lk 39) artikli 12 kohaldamist, mis näeb ette võimaluse kulude riikidevaheliseks jaotamiseks; kuid et ta ei olnud seda võimalust kasutanud. Ta leidis seega, et ei saa välistada, et Aquindi võrkudevaheline ühendus võis saada reguleeritud korraga ette nähtud rahalist toetust, ning järeldas sellest, et tal ei ole võimalik nõutava kindlusega tuvastada sellise riski olemasolu, mis tulenes sellest, et kõnealune võrkudevaheline ühendus ei saanud rahalist toetust reguleeritud korra alusel. Lisaks leidis ta, et tuludega seotud risk, turuga seotud erakorraline risk, teiste võrkudevaheliste ühenduste otsese konkurentsiga ja ülekoormamisest saadava tulu ebakindlusega seotud risk, Ühendkuningriigi võrgu katkestamise risk, Aquindi võrkudevahelise ühenduse ehitamisega seotud risk ning poliitilised ja makromajanduslikud riskid, mis on seotud eelkõige Brexitiga, ei olnud piisavad või neid ei olnud tõendatud.

7 Hageja esitas 17. augustil 2018 selle otsuse peale kaebuse ACERi apellatsiooninõukogule.

8 ACERi apellatsiooninõukogu korraldas 26. septembril 2018 ärakuulamise, mille käigus ta kuulas muu hulgas ära hageja kutsutud viis eksperti.

9 ACERi apellatsiooninõukogu jättis 17. oktoobri 2018. aasta otsusega A-001-2018 (edaspidi „apellatsiooninõukogu otsus“) ameti otsuse muutmata ja jättis seega rahuldamata Aquindi võrkudevahelise ühenduse vabastustaotluse. Esiteks märkis apellatsiooninõukogu, et ametil on kaalutlusõigus, kui ta analüüsib määruse nr 714/2009 artikli 17 lõikes 1 ette nähtud vabastuse

andmiseks vajalike tingimuste täitmist, ja et nende tingimuste hindamine on keeruline. Teiseks, viidates kohtupraktikale, mis näeb ette piiratud kohtuliku kontrolli, kui administratsiooni hinnangud on majanduslikult või tehniliselt keerulised, märkis apellatsiooninõukogu, et apellatsiooniastme kontroll on piiratud, kui hinnangud on seda laadi, ning et ta peab piirduma selle kindlakstegemisega, kas amet on teinud määruse nr 714/2009 artikli 17 lõikes 1 ette nähtud tingimuste hindamisel ilmse hindamisvea. Kolmandaks, lükates tagasi etteheite, et amet võttis investeeringuga seotud riski hindamisel arvesse võimalust kasutada määruse nr 347/2013 artiklis 12 ette nähtud kulude riikidevahelise jaotamise menetlust, leidis apellatsiooninõukogu, et hageja ei täitnud temal lasuvat tõendamiskoormist, kuna ta ei tõendanud, et määrusega nr 347/2013 kehtestatud reguleeritud kord ei oleks olnud investeeringu tegemiseks piisav ja et järelikult ei oleks ilma määruse nr 714/2009 artiklis 17 ette nähtud vabastuseta tehtud ühtegi investeeringut.

10 Neljandaks, analüüsides hageja väidet, et amet tegi ilmse hindamisvea, nõudes „erakordset riskitaset“, leidis apellatsiooninõukogu pärast ameti otsuse punkti 6.6 analüüsimist, et ükski asjaolu ei võimalda järeldada, et amet kaldus kõrvale määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 punktis b ette nähtud riskikriteeriumist. Apellatsiooninõukogu lisas selle kohta, et amet ei ole maininud, et vabastuse andmiseks on nõutav erakorraline riskitase, ega esitanud seda lähenemisviisi järgivaid põhjendusi.

11 Viiendaks, lükates tagasi väite, et Prantsusmaal esinevad väidetavalt õiguslikud piirangud, mis takistavad hagejal kasutada reguleeritud süsteemi kohaldamist, märkis apellatsiooninõukogu, et määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 punktis b nimetatud riskid peavad olema peamiselt turuga seotud riskid või finantsriskid ega puuduta Prantsuse õigusest tulenevaid võimalikke riske.

12 Kuuendaks märkis apellatsiooninõukogu kõigepealt, et hageja peab esitama tõendi selle kohta, et ilma vabastuseta ei oleks ükski investor, st ühtegi tüüpi investor soovinud investeerida Aquindi võrkudevahelisse ühendusse, kuivõrd erineva õigusliku kriteeriumi kohaldamine võimaldaks vabastuse taotlejatel kõrvale hoida määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 punktis b sätestatud nõudest, piirates kunstlikult võimalike investorite rühma. Seejärel tuvastas ta näite abil, et Prantsuse-Ühendkuningriigi piiril oli võrkudevaheliste ühenduste investeeringute kliima soodne. Lisaks, võttes arvesse Aquindi võrkudevahelise ühenduse suurusega seotud riske, leidis ta, et amet oli nõuetekohaselt kohaldanud testi, mis seisnes investeerimisvõimaluse hindamises ilma vabastuseta, kuna see ei seadnud kahtluse alla Aquindi võrkudevahelise ühenduse edendaja suuruse valikut, vaid võttis pigem arvesse asjaolu, et nimetatud võrkudevaheline ühendus kuulus potentsiaalselt konkureerivate „ühishuviprojektide“ rühma Prantsuse-Ühendkuningriigi piiril, ning hindas kõikide nende projektide kombineeritud suurust selle rühma raames. Lõpuks leidis apellatsiooninõukogu, et amet leidis õigesti, et hageja ei ole piisavalt tõendanud, et väidetavad arendus- ja ehitusriskid eraldi või koos muude riskidega tähendavad seda, et vabastuse puudumisel ei oleks tehtud ühtegi investeeringut.

13 Seitsmendaks, analüüsides etteheidet, et riskide kumulatiivset mõju ei võetud arvesse, rõhutas apellatsiooninõukogu, et amet oli analüüsinud hageja vabastustaotluses tuvastatud igat liiki riski ja esitanud iga riski kohta põhjendatud hinnangu, et hageja ei olnud oma vabastustaotluses kordagi viidanud riskide kumulatiivsele mõjule ning et ta ei ole seda argumenti oma kaebuses põhjendanud.

Menetlus ja poolte nõuded

14 Hageja esitas hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 14. detsembril 2018 ja mis sisaldab taotlust menetleda kohtuasja eelisjärjekorras Üldkohtu kodukorra artikli 67 lõike 2 alusel. Kostja vastus, repliik ja vasturepliik esitati vastavalt 1 aprillil 2019, 20. mail 2019 ja 4. juulil 2019.

15 Üldkohtu president määras 17. oktoobri 2019. aasta otsusega kodukorra artikli 27 lõike 3 alusel kohtuasja uuele ettekandja-kohtunikule, kes kuulub teise koja koosseisu.

16 Üldkohtu teise koja president otsustas 14. veebruari 2020. aasta otsusega, mis võeti vastu kodukorra artikli 69 punkti a alusel, peatada pärast poolte märkuste saamist menetluse kuni otsuse tegemiseni kohtuasjas C-454/18, Baltic Cable. Kõnealune peatamine lõppes 11. märtsil 2020 kohtuotsuse Baltic Cable (C-454/18, EU:C:2020:189) kuulutamisega.

17 Sellega seoses paluti pooltel 18. märtsil 2020 esitada oma võimalikud märkused selle kohta, millised on 11. märtsi 2020. aasta kohtuotsuse Baltic Cable (C 454/18, EU:C:2020:189) tagajärjed käesolevale hagile. Pooled järgisid selle menetlust korraldava meetme jaoks neile antud tähtaegu.

18 Ettekandja-kohtuniku ettepanekul otsustas Üldkohus (teine koda) 20. aprillil 2020 avada menetluse suulise osa, ilma et ta oleks rahuldanud hageja taotlust menetleda kohtuasja eelisjärjekorras.

19 Kodukorra artikli 89 alusel 23. aprillil 2020 võetud menetlust korraldava meetme raames esitati pooltele kaks kirjalikku küsimust, millele tuli kohtuistungil suuliselt vastata.

20 ACER märkis 3. juuni 2020. aasta ja 15. juuni 2020. aasta kirjas, et Covid-19ga seotud tervisekriisi tõttu ei ole tema teenistujatel võimalik kohtuistungiks Luxembourgi kohale minna, ning palus luba olla seal esindatud videokonverentsi vahendusel. Hageja märkis, et tal ei ole vastuväiteid sellele, et ACER on esindatud videokonverentsi vahendusel.

21 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada apellatsiooninõukogu otsus ja ameti otsus;

– teha otsus hagiavalduses esitatud peamiste õiguslike väidete kohta, nimelt esiteks neljanda väite kohta, mille kohaselt amet ja apellatsiooninõukogu järeldasid ekslikult, et hageja peab kõigepealt taotlema ja saama kulude riikidevahelise jaotamise otsuse vastavalt määruse nr 347/2013 artiklile 12, enne kui saab teha otsuse määruse nr 714/2009 artikli 17 alusel, ning teiseks kuuenda väite kohta, mis põhineb asjaolul, et amet ja apellatsiooninõukogu ei võtnud arvesse asjaolu, et ilma vabastuseta ei oleks hagejal olnud õiguslikult võimalik hallata Prantsusmaal välja pakutud Aquindi võrkudevahelist ühendust;

– otsustada eraldi iga hagiavalduses esitatud väite üle, et vältida mis tahes muid vaidlustusi nende vaidlusaluste punktide üle, kui amet vaatab vabastustaotluse uuesti läbi;

– mõista kohtukulud välja ACERilt.

22 ACER palub Üldkohtul:

– jätta hagi ameti otsust puudutavas osas vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

Vastuvõetavus

Ameti otsuse peale esitatud hagi vastuvõetavus

23 ACER leiab, et hagi tuleb jätta vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata selles osas, millega on vaidlustatud ameti otsus. Ta esitab selles osas vastuvõetamatuse vastuväite, leides, et Üldkohtule saab esitada hagi üksnes apellatsiooninõukogu otsuse peale.

24 Hageja väidab, et kui tema nõuded selles kohtuasjas rahuldatakse, on ACER kohustatud võtma kõik meetmed kohtuotsuse täitmiseks vastavalt ELTL artiklile 266. Ta väidab, et ACER ei võta kõiki meetmeid kohtuotsuse täitmiseks, kui ta leiab, et ameti otsus jääb kehtima, mistõttu ta leiab sisuliselt, et selle otsuse peale esitatud hagi tuleb tunnistada vastuvõetavaks.

25 Selleks, et analüüsida ameti otsuse peale esitatud hagi vastuvõetavust, tuleb kõigepealt meenutada, et Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. juuli 2009. aasta määruse (EÜ) nr 713/2009, millega luuakse Energeetikasektorit Reguleerivate Asutuste Koostööamet (ELT 2009, L 211, lk 1), põhjenduses 19 on märgitud, et „[k]ui ametil on õigus teha otsuseid, peaks huvitatud isikutel protsessi säästlikkuse huvides olema õigus pöörduda apellatsiooninõukogu poole, mis on küll ameti osa, kuid on selle ameti mis tahes haldus- ja regulatiivstruktuurist sõltumatu […]“, ja lisatud, et „[a]pellatsiooninõukogu otsust on võimalik Euroopa Ühenduste Kohtus vaidlustada“.

26 Seejärel tuleb rõhutada, et määruse nr 713/2009 artikli 19 lõikes 1 on ette nähtud, et „[i]ga füüsiline või juriidiline isik, sealhulgas riiklikud reguleerivad asutused, võib esitada kaebuse temale adresseeritud ja artiklites 7, 8 või 9 nimetatud otsuse peale […]“. Tuleb märkida, et selles sättes viidatud artikkel 9 käsitleb otsuseid, mis käsitlevad „määruse […] nr 714/2009 artikli 17 lõikes 5 sätestatud vabastusi“. Ameti otsus on aga nimelt määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 5 alusel antud vabastust käsitlev otsus.

27 Lisaks tuleb märkida, et määruse nr 713/2009 artikli 19 lõike 5 kohaselt võib apellatsiooninõukogu kasutada ameti pädevusse kuuluvaid mis tahes volitusi või anda juhtumi edasiseks lahendamiseks üle ameti pädevale organile, kelle jaoks on apellatsiooninõukogu arvamus siduv.

28 Lõpuks tuleb märkida, et määruse nr 713/2009 artikli 20 lõikes 1 on ette nähtud, et „[Üld]kohtule võib esitada hagi […], et vaidlustada apellatsiooninõukogu otsus või ameti otsus, kui puudub apellatsiooninõukogule edasikaebuse esitamise õigus“. Sama määruse artikli 20 lõikes 3 on sätestatud, et „[a]met peab võtma vajalikud meetmed [Üld]kohtu või Euroopa Kohtu otsuse täitmiseks“.

29 Nende sätete eesmärk on esiteks võimaldada apellatsiooninõukogul rahuldada vajaduse korral taotlus, mille amet jättis rahuldamata, ja teiseks võimaldada apellatsiooninõukogul juhul, kui see nõukogu jätab taotluse rahuldamata jätmise muutmata, esitada selgelt faktilised ja õiguslikud põhjendused, mis viisid nimetatud rahuldamata jätmiseni, nii et liidu kohus saaks teostada oma õiguspärasuse kontrolli selle rahuldamata jätmise otsuse üle.

30 Käesoleval juhul võis ameti otsuse määruse nr 713/2009 artikli 19 alusel apellatsiooninõukogule edasi kaevata. Viimane oli seega kohustatud tegema otsuse ja selle raames kasutama vajaduse korral ameti pädevusse kuuluvaid volitusi.

31 Järelikult saab Üldkohtus vaidlustada üksnes apellatsiooninõukogu otsuse. Apellatsiooninõukogu märkis oma otsuse resolutsiooni punktis 2 selgelt, et „selle otsuse“ – nimelt apellatsiooninõukogu otsuse – peale saab esitada hagi ELTL artikli 263 alusel kahe kuu jooksul alates selle avaldamisest ACERi veebilehel või selle hagejale kättetoimetamisest.

32 Selles kontekstis ja vastupidi sellele, mida väidab hageja, ei tähenda ACERi hindamisorganite ja apellatsiooninõukogu vaheline funktsionaalne järjepidevus – mis võimaldab viimasel teostada hindamisorganite volitusi – siiski seda, et Üldkohus võiks esialgse otsuse tühistada. Nimelt tuleb ameti otsuse tühistamise nõuet tõlgendada nii, et sellega soovitakse tegelikult, et Üldkohus teeks otsuse, mille apellatsiooninõukogu oleks pidanud tegema, kui talle kaebus esitati. Tuleb aga märkida, et kuigi Üldkohus võib oma muutmispädevuse raames apellatsioonikodade otsuseid muuta (vt selle kohta 8. juuli 2004. aasta kohtuotsus MFE Marienfelde *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Vétoquinol (HIPOVITON), T-334/01, EU:T:2004:223, punkt 19; 12. septembri 2007. aasta kohtuotsus Koipe *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Aceites del Sur (La Española), T-363/04, EU:T:2007:264, punktid 29 ja 30, ning 11. veebruari 2009. aasta kohtuotsus Bayern Innovativ *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Life Sciences Partners Perstock (LifeScience), T-413/07, ei avaldata, punktid 15 ja 16), saab ta siiski seda teha üksnes siis, kui seadusandja on sellise pädevuse talle sõnaselgelt andnud. Siiski tuleb tõdeda, et ei määruse nr 713/2009 ega määruse nr 714/2009 sätetest ei nähtu, et seadusandja soovis anda Üldkohtule sellist muutmispädevust.

33 Sellest tuleneb, et hageja ei saa taotleda ameti otsuse tühistamist (vt analoogia alusel 11. detsembri 2014. aasta kohtuotsus Heli-Flight *vs.* EASA, T-102/13, EU:T:2014:1064, punkt 30).

34 Järelikult tuleb hagi tunnistada vastuvõetamatuks osas, milles see on esitatud ameti otsuse peale.

Teise ja kolmanda nõude vastuvõetavus

35 Teise ja kolmanda nõudega palub hageja sisuliselt Üldkohtul teha otsus hagiavalduses esitatud peamiste õiguslike väidete kohta.

36 Kõigepealt tuleb meenutada, et liidu kohus võib igal ajal omal algatusel uurida avalikul huvil põhinevaid asja läbivaatamist takistavaid asjaolusid, mille hulka kuuluvad kohtupraktika kohaselt hagi vastuvõetavuse tingimused. Üldkohtu kontroll ei ole seega piiratud poolte esitatud asja läbivaatamist takistavate asjaoludega (11. juuli 2019. aasta kohtuotsus Gollnisch *vs.* parlament, T-95/18, ei avaldata, EU:T:2019:507, punkt 35).

37 Samuti tuleb rõhutada, et vastuseks eespool punktis 19 viidatud 23. aprilli 2020. aasta menetlust korraldavale meetmele esitasid pooled kohtuistungil oma märkused hagiavalduses esitatud teise ja kolmanda nõude vastuvõetavuse kohta, arvestades 11. juuli 1996. aasta kohtuotsust Bernardi *vs.* parlament (T-146/95, EU:T:1996:105, punkt 23) ja 17. veebruari 2017. aasta kohtuotsust Mayer *vs.* EFSA (T-493/14, EU:T:2017:100, punkt 37).

38 Tühistamishagi raames ei saa nõuded, millega palutakse üksnes tuvastada faktilisi või õiguslikke asjaolusid, kujutada endast kehtivaid nõudeid (vt selle kohta 11. juuli 1996. aasta kohtuotsus Bernardi *vs.* parlament, T-146/95, EU:T:1996:105, punkt 23, ja 17. veebruari 2017. aasta kohtuotsus Mayer *vs.* EFSA, T-493/14, EU:T:2017:100, punkt 37).

39 Nendes kahes nõudes loetletud asjaolusid ei saa analüüsida eraldiseisvalt vaidlustatud akti õiguspärasuse kontrollist, mis toimub selle nõude raames, milles paluti tühistada apellatsiooninõukogu otsus. Seega ei saa need iseenesest kujutada endast nõudeid.

40 Järelikult tuleb need kaks nõuet jätta vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

Sisulised küsimused

41 Hageja esitab oma hagi põhjenduseks üheksa väidet. Esimene väide puudutab viga seoses ACERi kaalutlusõigusega anda vabastus määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 alusel. Teine väide tugineb sama sätte ekslikule tõlgendusele, mille kohaselt võib vabastustaotluse rahuldada üksnes viimase abinõuna. Kolmas väide tugineb vabastuse andmiseks nõutava tõendamiskoormise ja tõendatuse taseme väärale hindamisele. Neljandas väites vaidlustab hageja tõlgenduse, mille apellatsiooninõukogu andis määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 ja määruse nr 347/2013 artikli 12 vahelisele suhtele, ning tal tekib seetõttu küsimus, kas tema võrkudevahelise ühenduse projektile võib kohaldada kulude riikidevahelise jaotamise menetlust, ning väidab, et kulude riikidevahelise jaotamise menetlusega seotud riske ei ole arvesse võetud. Viies väide tugineb õiguskindluse põhimõtte ja õiguspärase ootuse põhimõtte rikkumisele. Kuues väide tugineb asjaolule, et riskina ei ole arvesse võetud Prantsuse õigusega loodud õiguslikku takistust. Seitsmes väide põhineb ACERi keeldumisel võtta arvesse vajadust tagada sissetulek pikas perspektiivis. Kaheksas väide tugineb määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 punkti b väärale kohaldamisele, kuna ei ole arvesse võetud võrkudevahelise ühenduse konkreetsete riskide üldist mõju. Üheksandas väites heidetakse apellatsiooninõukogule ette, et ta viis läbi üksnes piiratud kontrolli keeruliste tehniliste ja majanduslike hinnangute üle.

42 Üldkohus peab otstarbekaks uurida kõigepealt üheksandat väidet, arvestades selle erilist laadi, mis tuleneb apellatsiooninõukogu poolt ameti otsuste kontrolli pädevuse teostamisest endast.

Üheksas väide, et ameti otsust ei ole piisavalt uuritud

43 Üheksanda väite raames heidab hageja apellatsiooninõukogule sisuliselt ette seda, et viimane piirdus kaebuse läbivaatamisel ilmse hindamisvea kontrolliga, ning väidab, et selline piiratud kontroll kujutab endast määruse nr 713/2009 artikli 19 lõike 5 rikkumist.

44 ACER leiab, et määruse nr 713/2009 artikli 19 lõige 5 ei kohusta mingil juhul apellatsiooninõukogu tegema sama kontrolli, mida teeb amet, ning seega on tal vabadus jätta juhtum sama detailselt uurimata, nagu teeb seda amet. Ta leiab, et apellatsiooninõukogul on kaalutlusõigus otsustada, kas määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 punktis b ette nähtud tingimused on täidetud. Sellega seoses väidab ta, et kohtupraktika kohaselt on edasikaebuste raames kontroll keerulisi majanduslikke ja tehnilisi küsimusi puudutavatele hinnangutele piiratud üksnes ilmsete vigadega. Ta rõhutab, et määruse nr 713/2009 artikkel 19 ei takista apellatsiooninõukogul nõustuda ameti tehniliste ja majanduslike hinnangutega. Võttes arvesse keerulisi majanduslikke ja tehnilisi küsimusi, menetlusökonoomia põhimõtet ja määruse nr 713/2009 artikli 19 lõikes 2 ette nähtud lühikest tähtaega, ei ole apellatsiooninõukogul võimalik läbi viia sama põhjalikku uurimist nagu ametil ning ta võib piirduda selle üle otsustamisega, kas amet on teinud ilmse hindamisvea. Ta märgib, et hageja ei ole tõendanud, et põhjalikum uurimine oleks võinud viia teistsuguse tulemuseni, ning et ekspertide ütlusi, millele hageja tugineb, võeti nõuetekohaselt arvesse ja hinnati. Ta väidab samuti, et vastupidi sellele, mida väidab hageja, oli ebavajalik esitada küsimusi CRE-le, kuna apellatsiooninõukogu otsus ei sõltunud CRE vastusest küsimustele, mis puudutasid võimalust kohaldada Prantsusmaal määruse nr 347/2013 artikli 12 alusel reguleeritud korda ja piirangute kooskõla liidu õigusega.

45 Selle väite raames esitatud peamine küsimus on see, kas apellatsiooninõukogu kontroll ameti otsuse üle on kooskõlas määruse nr 713/2009 sätetega, mis määratlevad apellatsiooninõukogu volitused.

46 Kõigepealt tuleb esiteks meelde tuletada, et mis puudutab liidu ametiasutuste kontrolli põhjalikkust, siis väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et kuna neil on ulatuslik kaalutlusõigus, eelkõige äärmiselt keeruliste teaduslike ja tehniliste faktiliste asjaolude hindamisel, et määrata kindlaks nende võetavate meetmete laad ja ulatus, siis peab liidu kohtu kontroll piirduma selle analüüsimisega, kas nende kaalutlusõiguse teostamisel on tehtud ilmne viga või on võimu kuritarvitatud või kas ametivõimud on oma kaalutlusõiguse piire ilmselgelt ületanud (4. septembri 2014. aasta kohtumäärus Rütgers Germany

jt *vs.* ECHA, C-290/13 P, ei avaldata, EU:C:2014:2174, punkt 25, ja 14. novembri 2013. aasta kohtuotsus ICdA jt *vs.* komisjon, T-456/11, EU:T:2013:594, punkt 45). Sama kehtib ka keeruliste majanduslike hinnangute puhul, kuna ka sellel juhul teeb liidu kohus piiratud kontrolli (2. septembri 2010. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, punkt 66, ja 9. märtsi 2017. aasta kohtuotsus Ellinikos Chrysos *vs.* komisjon, C-100/16 P, EU:C:2017:194, punktid 18 ja 19).

47 Teiseks tuleb kindlaks teha, kui põhjalik oli kontroll apellatsiooninõukogu ameti otsuse üle. Tuginedes sõnaselgelt 15. veebruari 2005. aasta kohtuotsusele komisjon *vs.* Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, punkt 39); 21. juuni 2012. aasta kohtuotsusele BNP Paribas ja BNL *vs.* komisjon (C-452/10 P, EU:C:2012:366, punkt 103) ja 17. septembri 2007. aasta kohtuotsusele Microsoft *vs.* komisjon (T-201/04, EU:T:2007:289, punkt 95), milles on ette nähtud piiratud kohtulik kontroll juhul, kui ametiasutuste hinnangud on majanduslikult või tehniliselt keerulised, märkis apellatsiooninõukogu oma otsuse punktides 51 ja 52, et juhul, kui hinnangud on seda laadi, on apellatsiooniastme kontroll piiratud, ja et seega pidi ta üksnes kindlaks määrama, kas amet oli teinud määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 tingimuste hindamisel ilmse vea.

48 Apellatsiooninõukogu väitis seega kohtupraktikale tuginedes ühemõtteliselt, et kontroll keeruliste majanduslike ja tehniliste hinnangute üle on sama põhjalik, kui liidu kohtu piiratud kohtulik kontroll samade hinnangute üle.

49 Neist kahest sissejuhatavast märkusest lähtudes tuleb analüüsida ACERi lähenemisviisi, mille kohaselt apellatsiooninõukogu kontroll keeruliste tehniliste ja majanduslike hinnangute üle võib olla samaväärne liidu kohtu tehtava piiratud kohtuliku kontrolliga.

50 Asjaolu, et apellatsiooninõukogu piirab oma kontrolli põhjalikkust ameti otsuse üle, mis käsitleb määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 järgset vabastustaotlust, on mitmes aspektis õiguslikult väär.

51 Esimesena tuleb rõhutada, et ACERi apellatsiooninõukogu loomine on osa liidu seadusandja eelistatud liikumisest, mille eesmärk on näha ette liidu ametite raames mehhanism „apellatsiooniorganile“ kaebuste esitamiseks, milles neile on antud ulatuslik otsustuspädevus tehniliselt või teaduslikult keerulistes küsimustes, mis mõjutavad otseselt asjaomaste poolte õiguslikku olukorda. Apellatsiooniorganite süsteem on selles osas nende õiguste kaitsmiseks sobiv vahend olukorras, kus – nagu on meenutatud eespool punktis 46 – kohtupraktika kohaselt peab liidu kohtu kontroll piirduma selle analüüsimisega, kas keeruliste teaduslike, tehniliste ja majanduslike faktiliste asjaolude hindamisel ei ole tehtud ilmset viga või võimu kuritarvitatud.

52 Sellega seoses ja teisena võimaldavad sätted, mis puudutavad ACERi apellatsiooninõukogu korraldust ja pädevust, tuvastada, et seda apellatsiooniorganit ei loodud selleks, et teha keeruliste tehniliste ja majanduslike hinnangute üle vaid piiratud kontrolli.

53 Esiteks tuleb toonitada, et määruse nr 713/2009 artikli 18 lõike 1 kohaselt kuulub apellatsiooninõukogusse kuus liiget ja kuus asendajat, kes valitakse riiklike reguleerivate asutuste, konkurentsiasutuste või teiste riiklike või liidu institutsioonide praeguste või endiste kõrgete ametnike hulgast, „kellel on asjakohane töökogemus energeetikasektoris“. Liidu seadusandja on seega soovinud, et ACERi apellatsiooninõukogul oleksid vajalikud teadmised selleks, et energeetikaga seotud äärmiselt keerulisi teaduslikke ja majanduslikke faktilisi asjaolusid ise hinnata. Tuleb märkida, et selline oli ka teiste liidu ametite nagu Euroopa Lennundusohutusamet (EASA) või Euroopa Kemikaaliameti (ECHA) loomise eesmärk, mille apellatsiooninõukogud koosnevad ekspertidest, kellel on kvalifikatsioon, mis kajastab asjaomaste valdkondade eripära.

54 Teiseks kõnelevad apellatsiooninõukogu pädevus, mida on kirjeldatud määruse nr 713/2009 artikli 19 lõikes 5, samuti sellise kontrolli poolt, mis ei ole selline, mida liidu kohus keeruliste hinnangute üle teeb. Kõigepealt on selles ette nähtud, et apellatsiooninõukogu võib kasutada kõiki ameti pädevusse kuuluvaid volitusi või anda juhtumi edasiseks lahendamiseks üle ameti pädevale organile, kellele on

apellatsiooninõukogu otsus siduv. See säte reguleerib seda, milline pädevus on apellatsiooninõukogul siis, kui ta on juba asunud seisukohale, et talle esitatud kaebus on põhjendatud. See annab viimasele kaalutlusõiguse, mille kasutamise käigus peab ta uurima, kas asjaolud, mis on tema käsutuses pärast kaebuse läbivaatamist, võimaldavad tal teha oma otsuse (vt analoogia alusel 20. septembri 2019. aasta kohtuotsus BASF Grenzach *vs*. ECHA, T-125/17, EU:T:2019:638, punktid 66 ja 118).

55 Seega tuleb märkida, et sisuliselt ei ole apellatsiooninõukogul määruse nr 713/2009 artikli 19 kohaselt mitte ainult kõiki ACERi enda volitusi, vaid ka need volitused, mis on talle kui ameti apellatsiooniorganile antud. Kui apellatsiooninõukogu otsustab anda juhtumi edasi ametile, võib ta suunata ameti otsuseid, kuna viimane on seotud apellatsiooninõukogu põhjendustega.

56 Lisaks võib määruse nr 713/2009 artikli 19 lõike 1 kohaselt iga füüsiline või juriidiline isik, sealhulgas riiklikud reguleerivad asutused, esitada kaebuse temale adresseeritud ja artiklites 7, 8 või 9 nimetatud otsuse peale, või sellise otsuse peale, mis teda otseselt ja isiklikult puudutab. Sellest sättest ei nähtu, et liidu õigusnormide rikkumine ameti poolt on tingimus, et talle esitatud kaebus oleks vastuvõetav. Seega, vastupidi liidu kohtule on apellatsiooninõukogu otstarbekuse kontrolli raames pädev tühistama või asendama ameti otsused üksnes tehnilistel ja majanduslikel kaalutlustel.

57 Kolmandaks annab määruse nr 713/2009 artikkel 20 tunnistust ka seadusandja tahtest anda apellatsiooninõukogule suurem kontrollipädevus kui piiratud kontrolli pädevus. See säte näeb ette, et „[Euroopa Liidu Üld]kohtule või Euroopa Kohtule võib esitada hagi vastavalt [ELTL artiklile 263], et vaidlustada apellatsiooninõukogu otsus või ameti otsus, kui puudub apellatsiooninõukogule edasikaebuse esitamise õigus“.

58 Sellest sättest ning eespool punktides 25–34 esitatud arutluskäigust tuleneb, et vabastustaotlustega seoses saab Üldkohtule esitada hagi üksnes määruse nr 713/2009 artikli 19 lõike 1 ja määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 5 alusel vastu võetud apellatsiooninõukogu otsuste peale. Asjaolu, et hageja ei saa vaidlustada ameti otsust liidu kohtus, kinnitab järeldust, et apellatsiooninõukogu ei saa teha ameti sellise otsuse üle piiratud kontrolli, mis on samaväärne liidu kohtu tehtava kohtuliku kontrolliga. Kui apellatsiooninõukogu kontroll peaks keeruliste tehniliste ja majanduslike hinnangute puhul olema üksnes piiratud kontroll, tähendaks see, et Üldkohus teeks piiratud kontrolli otsuse üle, mis ise on tehtud piiratud kontrolli tagajärjel. On ilmne, et „piiratud kontrolli üle piiratud kontrolli“ süsteem ei paku tõhusa kohtuliku kaitse tagatisi, mis peaks olema ettevõtjatel, kelle määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 alusel esitatud vabastustaotlus rahuldamata jäeti.

59 Kolmandana on määruse nr 713/2009 artikli 19 lõikes 6 sisuliselt ette nähtud, et apellatsiooninõukogu peab vastu võtma tema töökorraldust ja menetlust reguleerivad normid. Tuleb märkida, et ACERi apellatsiooninõukogu 1. detsembril 2011 vastu võetud otsuse nr 1-2011, millega kehtestatakse apellatsiooninõukogu töökorraldust ja menetlust reguleerivad normid, artikli 8 lõike 1 punktis e on ette nähtud, et kaebus peab sisaldama „õiguslikke väiteid“ ning faktilisi ja õiguslikke argumente. See säte ei saa põhjendada seda, et apellatsiooninõukogu tehtav kontroll on piiratud kontroll. Nimelt asjaolu, et liidu seadusandja nägi määruse nr 713/2009 artikli 19 lõikes 5 sõnaselgelt ette, et apellatsiooninõukogul on kõik ACERi enda volitused, kinnitab selgelt, et ta soovis anda talle ülesande kontrollida ameti otsuseid põhjalikkusega, mis ei piirdu piiratud kontrolliga.

60 Selles osas tuleb rõhutada, et otsuse nr 1-2011 artikkel 20 „Pädevus“ nägi ette, et apellatsiooninõukogu võib teostada kõiki ameti pädevusse kuuluvaid volitusi. Seda sätet vastu võttes väljendas apellatsiooninõukogu oma töökorraldust ja menetlust reguleerivates normides talle määruse nr 713/2009 artikli 19 lõikega 5 antud kontrollipädevust, mis ei või piirduda ilmse hindamisvea kontrolliga. Selles osas on kasulik tõdeda, et apellatsiooninõukogu piiras 5. oktoobril 2019 oma pädevust, muutes nimetatud artiklit 20 (nüüd artikkel 21). Nüüdsest piirdub apellatsiooninõukogu kas ameti otsuse kinnitamisega või juhtumi andmisega ameti pädevale organile. Seega ei saa ta enam

„kasutada ameti pädevusse kuuluvaid mis tahes volitusi“. Ilma et see mõjutaks küsimust, kas see säte, millega apellatsiooninõukogu piiras igas olukorras oma pädevust, võib olla vastuolus määrusega nr 713/2009, tuleb tõdeda, et see ei olnud apellatsiooninõukogu otsuse tegemise ajal veel kohaldatav.

61 Neljandana leiab Üldkohus, et kohtupraktikat, mille kohaselt on keerulised tehnilised, teaduslikud ja majanduslikud hinnangud allutatud liidu kohtu piiratud kontrollile, ei saa kohaldada liidu ametite apellatsiooniorganite tehtava kontrolli suhtes. Nimelt on kemikaaliameti (ECHA) apellatsiooninõukogu kohta juba leitud, et ECHA otsuses sisalduvate teaduslike hinnangute kontroll, mille see nõukogu läbi viis, ei piirdu ilmselgete vigade olemasolu kontrolliga, vaid et selle liikmete õigusliku ja teadusliku pädevuse tõttu pidi apellatsiooninõukogu, vastupidi, analüüsima, kas kaebuse esitaja argumendid võisid kinnitada, et ECHA otsuse aluseks olnud põhjendused olid ekslikud (20. septembri 2019. aasta kohtuotsus BASF *vs.* ECHA, T-125/17, EU:T:2019:638, punktid 87–89). Apellatsiooninõukogu tehtav kontroll on seega põhjalikum kui liidu kohtu tehtav kontroll (vt analoogia alusel 20. septembri 2019. aasta kohtuotsus BASF Grenzach *vs.* ECHA, T-125/17, EU:T:2019:638, punkt 124). Nii toimides kinnitas Üldkohus sisuliselt, et ametite raames loodud apellatsiooniorganite olemusega oleks vastuolus see, kui nad teevad piiratud kontrolli, mis on liidu kohtute pädevuses.

62 Sellega seoses tuleb märkida, et vastuseks 23. aprilli 2020. aasta menetlust korraldavale meetmele, millega pooltel paluti esitada oma märkused 20. septembri 2019. aasta kohtuotsuse BASF Grenzach *vs.* ECHA (T-125/17, EU:T:2019:638) punktide 87–89 ja 124 kohta, väitis ACER kohtuistungil, et see kohtupraktika ei ole ülekantav siinsele apellatsiooninõukogule, mis on ECHA apellatsiooninõukogust täiesti erinev.

63 Esiteks tugineb ACER asjaolule, et ECHA apellatsiooninõukogu liikmed on õiguslikult ja tehniliselt kvalifitseeritud ning töötavad täistööajaga ja neid toetavad 11 täistööajaga töötajat, et tagada õigusabi ja sekretäriteenuseid. Ta leiab, et siinse apellatsiooninõukogu puhul see nii ei ole, kuna see koosneb ainult kuuest liikmest, kellel on kogemus energeetikavaldkonnas – mis tema sõnul ei taga seda, et apellatsiooninõukogul oleksid olemas kõik asjakohased teadmised kõigi asjaomaste keeruliste faktiliste asjaolude hindamiseks –, et need liikmed ei tööta täistööajaga ja nad saavad vaid sümboolset tasu ning et apellatsiooninõukogul on abiks vaid kaks juristi.

64 Nende argumentidega ei saa nõustuda. Vastupidi ACERi väidetele on ECHA apellatsiooninõukogu koosseis ja pädevus võrreldavad ACERi apellatsiooninõukogu omaga.

65 Ühest küljest valitakse nii ECHA apellatsiooninõukogu liikmed kui ka ACERi apellatsiooninõukogu liikmed Euroopa Komisjoni välja pakutud kandidaatide nimekirjast, kellel on vastavates valdkondades nõutav kogemus ja pädevus. Mis puudutab ECHA apellatsiooninõukogu, siis on Euroopa Parlamendi ja nõukogu 18. detsembri 2006. aasta määruse (EÜ) nr 1907/2006, mis käsitleb kemikaalide registreerimist, hindamist, autoriseerimist ja piiramist (REACH) ning millega asutatakse Euroopa Kemikaaliamet, muudetakse direktiivi 1999/45/EÜ ja tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrus (EMÜ) nr 793/93 ja komisjoni määrus (EÜ) nr 1488/94 ning samuti nõukogu direktiiv 76/769/EMÜ ja komisjoni direktiivid 91/155/EMÜ, 93/67/EMÜ, 93/105/EÜ ja 2000/21/EÜ (ELT 2006, L 396, lk 1, parandus ELT 2007, L 136, lk 3), artikli 89 lõikes 3 sätestatud, et „esime[es], teised liikmed ja asendusliikmed […] valitakse komisjoni vastu võetud kvalifitseeritud kandidaatide nimekirjast nende asjakohaste eksperditeadmiste ja -kogemuste alusel, mida nad evivad kemikaaliohutuse, loodusteaduste või regulatiiv- ja kohtumenetluse valdkonnas“. ACERi apellatsiooninõukogu kohta rõhutati eespool punktis 53, et määruse nr 713/2009 artikli 18 lõike 1 esimese lause kohaselt kuulub sellesse „kuus liiget ja kuus asendajat, kes valitakse riiklike reguleerivate asutuste, konkurentsiasutuste või teiste riiklike või ühenduse institutsioonide praeguste või endiste kõrgete ametnike hulgast, kellel on asjakohane töökogemus energeetikasektoris“. Neist sätetest tuleb järeldada, et seadusandja soovis, et nii ECHA apellatsiooninõukogul kui ka ACERi apellatsiooninõukogul oleksid vajalikud teadmised selleks, et nad saaks keerulisi teaduslikke, tehnilisi ja majanduslikke faktilisi asjaolusid ise hinnata.

66 Asjaolu, et ECHA apellatsiooninõukogu liikmed töötavad erinevalt ACERi apellatsiooninõukogu liikmetest täistööajaga, ei mõjuta kuidagi nende kontrolli põhjalikkust. ECHA apellatsiooninõukogu vajadust omada alalisemat haldusorganit võib põhjendada menetletavate asjade arvuga, mis on oluliselt suurem kui ACERi apellatsiooninõukogule esitatud asjade arv. Üldisemalt tuleb märkida, et ACER peab võtma kõik sisemised korraldusmeetmed, mis on vajalikud, et mobiliseerida tema käsutuses olevaid vahendeid täitmaks määruses nr 713/2009 määratletud eesmärke. Nende eesmärkide elluviimine ei tähenda aga omal algatusel alalise apellatsiooninõukogu loomist.

67 Teisest küljest tuleb märkida, et määruse nr 1907/2006 artikli 93 lõike 3 kohaselt „võib [ECHA apellatsiooninõukogu] kasutada ameti pädevusse kuuluvaid mis tahes volitusi või anda juhtumi edasiseks lahendamiseks üle ameti pädevale organile“. Nagu nähtub eespool punktist 27, võib ka ACERi apellatsiooninõukogu „kasutada ameti pädevusse kuuluvaid mis tahes volitusi või anda juhtumi edasiseks lahendamiseks üle ameti pädevale organile“, kusjuures apellatsiooninõukogu arvamus on viimase jaoks siduv. Seega tuleneb nendest sätetest, et neile apellatsioonikodadele antud pädevus on sarnane ja nende organite kontroll teaduslike, tehniliste ja majanduslike hinnangute üle ei piirdu ilmsete hindamisvigade olemasolu kontrolliga.

68 Teiseks väidab ACER, et erinevalt ECHAst ja kolmest ülejäänud liidu ametist ei puuduta teda Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklis 58a ette nähtud eelneva loa taotlemise mehhanism ning see tähendab, et ACERi apellatsiooninõukogu kontroll ameti otsuste üle erineb kontrollist, mida teeb ECHA apellatsiooninõukogu. See argument tuleb aga tagasi lükata, kuna Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklil 58a ei ole mingit seost selle kontrolli põhjalikkusega, mida apellatsioonikojad peavad liidu ametites tegema.

69 Järelikult ei tohi apellatsiooninõukogu kontroll keeruliste tehniliste ja majanduslike hinnangute üle, mis sisalduvad ameti otsuses määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 järgse vabastustaotluse kohta, piirduda ilmse hindamisvea piiratud kontrolliga. Vastupidi, apellatsiooninõukogu peab oma liikmete õigusalasele ja teaduslikule pädevusele tuginedes hindama, kas kaebuse esitaja argumendid võivad tõendada, et ACERi otsuse aluseks olevad põhjendused on väärad.

70 Tehes vaid piiratud kontrolli, viis apellatsiooninõukogu tegelikkuses läbi pealiskaudse kontrolli, arvestades seadusandja poolt talle antud pädevust, ning seega kasutas oma kaalutlusõigust üksnes piiratult ja ebatäielikult. Sellest järeldub, et ainus akt, mis on vastu võetud ametiasutuse kaalutlusõigust täielikult kasutades, on ameti otsus. Eespool punktides 25–34, 57 ja 58 juba meenutatud põhjustel on apellatsiooninõukogu otsus aga ainus, mida liidu kohus saab kontrollida. Üldkohus ei saa seega analüüsida võimalikke ilmseid hindamisvigu, mille amet tegi keerulistes tehnilistes ja majanduslikes hinnangutes, kuna need saavad tingimata puudutada üksnes esialgset otsust (vt selle kohta 11. detsembri 2014. aasta kohtuotsus Heli-Flight *vs.* EASA, T-102/13, EU:T:2014:1064, punkt 32).

71 Neid asjaolusid arvestades tuleb asuda seisukohale, et apellatsiooninõukogu rikkus õigusnormi, kui ta leidis oma otsuse punktis 52, et tehniliste või keeruliste hinnangute üle võib ta teha piiratud kontrolli ja seega piirduda selle kindlakstegemisega, kas amet on teinud ilmse hindamisvea määruse nr 714/2009 artikli 17 lõikes 1 ette nähtud tingimuste hindamisel.

72 Ükski ACERi väidetest ei sea seda järeldust kahtluse alla.

73 Esimesena tugineb ACER asjaolule, et erinevalt ECHA apellatsiooninõukogust, kes ei ole seotud menetluse maksimaalse kestusega, peab ACERi apellatsiooninõukogu kaebuse läbi vaatama määruse nr 713/2009 artikli 19 lõikes 2 ette nähtud kahekuulise tähtaja jooksul ning tal ei ole seega võimalik viia läbi põhjalikku hindamist.

74 Arvestades eespool punktides 51–69 esitatud kaalutlusi, ei ole kahe kuu pikkune tähtaeg, mis apellatsiooninõukogul kaebuse läbivaatamiseks on, piisav selleks, et näidata seadusandja kavatsust piirata apellatsiooninõukogu tehtavat kontrolli ilmse hindamisvea kontrolliga.

75 Sellega seoses tuleb märkida, et kaebuse läbivaatamine ei ole piiramatu ning et tuleb teha vahet apellatsiooninõukogu „kontrolli ulatuse“ ja „kontrolli põhjalikkuse“ vahel.

76 Apellatsiooninõukogu „kontrolli ulatuse“ kohta näeb määruse nr 713/2009 artikkel 19 sisuliselt ette, et apellatsiooninõukogu piirdub selle analüüsimisega, kas kaebuse esitaja argumendid tõendavad vaidlustatud otsuses tehtud viga.

77 Ühest küljest tuleb märkida, et apellatsiooninõukogus toimub võistlev menetlus. Pooltel palutakse esitada märkusi teiste poolte kirjalike avalduste kohta ning nad võivad esitada oma märkusi suuliselt.

78 Teisest küljest tuleb kaebuses märkida põhjused, millel see põhineb. Apellatsiooninõukogu menetluse eseme määravad seega kindlaks kaebuse esitaja väited. Kaebuse põhjendatust hinnates käsitleb apellatsiooninõukogu niisiis üksnes seda, kas kaebuse esitaja väited võivad kinnitada seda, et apellatsiooninõukogus vaidlustatud otsuses on tehtud vead.

79 Apellatsiooninõukogu menetluse võistlevat laadi ei sea kahtluse alla ka määruse nr 713/2009 artikli 19 lõige 5, mille kohaselt apellatsiooninõukogu võib kasutada ameti pädevusse kuuluvaid mis tahes volitusi või anda juhtumi edasiseks lahendamiseks üle ameti pädevale organile. See säte reguleerib nimelt üksnes seda, milline pädevus on apellatsiooninõukogul siis, kui ta on juba asunud seisukohale, et talle esitatud kaebus on põhjendatud. See säte annab apellatsiooninõukogule kaalutlusõiguse, mida teostades peab ta hindama, kas kaebuse läbi vaatamisel saadud teave võimaldab tal enda otsuse vastu võtta. Seevastu ei reguleeri see säte apellatsiooninõukogu poolt talle esitatud kaebuse põhjendatuse üle tehtava kontrolli ulatust (vt analoogia alusel 20. septembri 2019. aasta kohtuotsus BASF Grenzach *vs.* ECHA, T-125/17, EU:T:2019:638, punktid 66 ja 118).

80 Seetõttu saab apellatsiooninõukogule esitatud kaebusega ameti otsuse peale, mis puudutab vabastustaotlust vastavalt määruse nr 714/2009 artikli 17 lõikele 1, taotleda üksnes kontrolli selle kohta, kas kaebuse esitaja esitatud andmed võivad kinnitada, et selles otsuses on tehtud vigu. Erinevalt EUIPO apellatsioonikodadest ei ole seega apellatsiooninõukogul vaja viia läbi *de novo* kontrolli.

81 Sellest tuleneb, et „kontrolli põhjalikkusega“ seoses tuleb hindamisvigade kontroll läbi viia üksnes kaebuse esitaja tõstatatud küsimuste osas ning see ei laiene seega sellele, mis jääb väljapoole kaebuse piire, ega määratluse kohaselt ka keerulistele majanduslikele ja tehnilistele küsimustele, mida ei ole kaebuses käsitletud ja mis ei puuduta hageja esitatud tõendeid.

82 Lisaks tuleb meenutada, et arvestades apellatsiooninõukogu liikmete teaduslikku tausta, on apellatsiooninõukogul teadmised, mis on vajalikud põhjaliku kontrolli läbiviimiseks sellise aja jooksul, mida kohtud ei suudaks saavutada.

83 Teisena väitis ACER kohtuistungil vastuseks eespool punktides 19 ja 62 meenutatud 23. aprilli 2020. aasta menetlust korraldavale meetmele, et ta viitas ilmsele hindamisveale üksnes osas, milles kaebuse esitaja ise oli seda oma kaebuses maininud. Selle argumendiga ei saa nõustuda. Nagu nähtub eespool punktist 47, märkis apellatsiooninõukogu kõigepealt oma otsuse punktides 51 ja 52, et tema tehtav kontroll tehniliselt või majanduslikult keerulistes küsimustes piirdus ilmse hindamisvea kontrolliga ning kinnitas sõnaselgelt oma otsuse punktis 47, et määruse nr 714/2009 artikli 17 lõikes 1 ette nähtud vabastuse andmiseks vajalike tingimuste hindamine eeldab keerulist hindamist.

84 Kolmandana väidab ACER samuti tulemusetult, et apellatsiooninõukogu analüüsis igal juhul kõiki hageja väiteid, kinnitusi ja tõendeid.

85 Hageja poolt määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 punktis c sätestatud tingimuse hindamise kohta esitatud väidete, kinnituste ja tõendite väidetavas analüüsis – mis apellatsiooninõukogu enda kinnitusel eeldab keerulisi hinnanguid – viis apellatsiooninõukogu nimelt läbi üksnes piiratud kontrolli, mis piirdub ilmse hindamisvea kontrolliga, nagu nähtub eespool punktist 83.

86 Täpsemalt tõdeb Üldkohus, et analüüsides määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 punkti b tähenduses riske käsitlevaid küsimusi, mille hageja esitas eelkõige apellatsiooninõukogule esitatud kaebuse punktides 129–156 ja 158–172 ning millele viidati ka ekspertide ärakuulamisel apellatsiooninõukogus, viis see nõukogu oma otsuse punktides 70–74 ja 94–98 läbi üksnes piiratud kontrolli ameti otsuse üle nendes küsimustes, mis eeldasid keerulisi tehnilisi ja majanduslikke hinnanguid.

87 Neljandana väidab ACER ekslikult, et hageja ei ole tõendanud, et põhjalikum uurimine oleks võinud viia teistsuguse tulemuseni.

88 Vastab tõele, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt võib tähtaja järgimata jätmist puudutav rikkumine või kaitseõiguste põhimõtte rikkumine põhjendada akti tühistamist siis, kui menetlus oleks võinud ilma selle rikkumiseta viia erineva tulemuseni (vt selle kohta 14. veebruari 2017. aasta kohtuotsus Kerstens *vs.* komisjon, T-270/16 P, ei avaldata, EU:T:2017:74, punkt 74; 12. juuli 2017. aasta kohtuotsus Eesti *vs.* komisjon, T-157/15, ei avaldata, EU:T:2017:483, punkt 151, ja 26. septembri 2018. aasta kohtuotsus Portugal *vs.* komisjon, T-463/16, ei avaldata, EU:T:2018:606, punkt 133). Siiski tuleb märkida, et olukorras, kus asjaomane ametiasutus tegi seadusandja poolt talle antud pädevust arvestades ebapiisava põhjalikkusega kontrolli ning kasutas järelikult oma kaalutlusõigust piiratult ja ebatäielikult, ei ole hagejal ega Üldkohtul võimalik kindlaks teha, kas ilma selle rikkumiseta oleks menetluse tulemus võinud olla teistsugune või mitte.

89 Nimelt on hagejal põhimõtteliselt võimatu tõendada, et apellatsiooninõukogu hinnang keerulistele tehnilistele ja majanduslikele küsimustele oleks olnud teistsugune, kui rikkumist ei oleks toime pandud, kuna nende küsimustega seoses on kaalutlusõigust tegelikult kasutatud üksnes piiratult ja ebatäielikult.

90 Eelnevat arvestades tuleb üheksanda väitega nõustuda.

91 Siiski peab Üldkohus korrakohase õigusemõistmise kaalutlustel vajalikuks analüüsida neljandat väidet, mille kohaselt on vääralt tõlgendatud määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 ja määruse nr 347/2013 artikli 12 vahelist suhet ja seega võimalust, et tema võrkudevahelise ühenduse projektile võiks kohaldada kulude riikidevahelise jaotamise menetlust, ning ei ole arvesse võetud selle menetlusega seotud riske.

Neljas väide, et on vääralt tõlgendatud määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 ja määruse nr 347/2013 artikli 12 vahelist suhet ning seega võimalust, et võrkudevahelise ühenduse projektile võiks kohaldada kulude riikidevahelise jaotamise menetlust, ning ei ole arvesse võetud selle menetlusega seotud riske

92 Neljandas väites leiab hageja, et apellatsiooninõukogu leidis ekslikult, et asjakohast riski määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 punkti b kohasel hindamisel oli võimalik nõuetekohaselt hinnata üksnes siis, kui määruse nr 347/2013 alusel esitatud kulude riikidevahelise jaotamise menetluse taotlus oli jäetud rahuldamata. Ta märgib, et apellatsiooninõukogu jaoks oli ainus viis tõendada, et viimati nimetatud määrusega ette nähtud reguleeritud kord ei võimaldanud projekti ellu viia, kasutades tulemusetult kulude riikidevahelise jaotamise menetlust. Ta leiab, et selle lähenemisviisiga kaasneb tegelikult lisatingimus vabastuse saamiseks. Selles kontekstis väidab ta samuti, et määruse nr 347/2013 artiklist 12 tuleneva korra kohaldamine ei kõrvalda kõiki Aquindi võrkudevahelise ühendusega seotud riske ja, vastupidi, valitseb suur ebakindlus kulude riikidevahelise jaotamise taotluse lõpliku vormi osas ja oluline viivituse oht.

93 ACER vaidleb sellele väitele vastu, tuletades kõigepealt meelde, et reguleeritud kord jääb reegliks ja vabastused on erandid ning et määrust nr 714/2009 ja määrust nr 347/2013 tuleb tõlgendada koostoimes ning võttes arvesse energeetika kolmanda paketi mõtet. Ta väidab seejärel, et ameti otsusest ja apellatsiooninõukogu otsusest ei nähtu, et ühishuviprojekt peaks enne, kui sellele saab vabastuse anda, alati tulemusetult läbima määruse nr 347/2013 artikli 12 kohase kulude riikidevahelise jaotamise menetluse. Ta rõhutab lisaks, et käesoleva juhtumi erilistel asjaoludel ei ole hageja tõendanud, et määruses nr 347/2013 ette nähtud kulude riikidevahelise jaotamise menetlusega ette nähtud õigusnormidest ei oleks investeeringu tegemiseks piisanud ning et määruse nr 347/2013 artiklis 12 sätestatud võimalik rahaline toetus on tegur, mida tuleb riski hindamisel arvesse võtta. Lõpuks väidab ta, et kaalutlused, mis puudutavad põhjusi, miks Aquindi võrkudevahelist ühendust ei oleks saanud määruse nr 347/2013 artikli 12 raames hallata, ei ole asjakohased ning neid ei toeta ükski tõend.

94 Kõigepealt tuleb märkida, et määrus nr 347/2013 käsitleb ühishuviprojektide kindlaksmääramist energeetikavaldkonnas, kusjuures need on projektid, mis on vajalikud energiataristu esmatähtsate koridoride ja alade loomiseks, ning lihtsustab nende projektide õigeaegset rakendamist. Selles kontekstis kehtestatakse nimetatud määruses eeskirjad ja suunised ühishuviprojektide kulude riikidevaheliseks jaotamiseks ja riskidega seotud stiimulite pakkumiseks. Nii on määruse nr 347/2013 artikli 12 lõike 3 teises lõigus sätestatud, et niipea kui sama määruse II lisa punkti 1 alapunktides a, b ja d ning punktis 2 sätestatud kategooriatesse kuuluv ühishuviprojekt on piisavalt küps, esitavad projektiedendajad kõikide asjaomaste riikide reguleerivatele asutustele investeerimistaotluse, mis sisaldab taotlust kulude riikidevahelise jaotamise kohta. Vastavalt nimetatud määruse artikli 12 lõikele 4 teevad riikide reguleerivad asutused pärast nõupidamist asjaomaste projektiedendajatega otsuse investeerimiskulude jaotamise kohta ning investeerimiskulud kannab iga ülekandesüsteemi haldur selle projekti raames.

95 Käesoleval juhul leidis amet oma otsuse punktis 134, et selleks, et teha kindlaks, kas Aquindi võrkudevahelise ühenduse projekti riskitase põhjendas vabastuse andmist, tuleb hinnata, kas reguleeritud süsteem (koos rahalise toetusega) on kättesaadav sellise võrkudevahelise ühenduse jaoks. Amet leidis, et kui see on nii, siis ei vasta projekti riski määr määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 punktis b ette nähtud tingimusele, ning et vastupidi, kui saaks tõendada, et reguleeritud süsteem ei ole Aquindi võrkudevahelise ühenduse ehitamiseks kasutatav, tähendaks see märkimisväärse finantsriski olemasolu edendajale.

96 Selles osas nõustus apellatsiooninõukogu eelkõige oma otsuse punktides 59, 67 ja 91 arutluskäiguga, mille amet esitas oma otsuse punktides 134–138, 143 ja 144 ja mille kohaselt on vabastustaotluse rahuldamata jätmisel määravateks hindamiskriteeriumideks Aquindi võrkudevahelise ühenduse ühishuviprojekti staatus, selle staatusega seotud potentsiaalne rahaline toetus – mis on ette nähtud määruse nr 347/2013 artiklis 12 – ning asjaolu, et hageja ei olnud seda rahalist toetust taotlenud. Apellatsiooninõukogu leidis nimelt sisuliselt, et kuna Aquindi võrkudevaheline ühendus oli ühishuviprojekt, oleks hageja pidanud omal algatusel ja tulemusetult läbi tegema määruse nr 347/2013 artikli 12 alusel kulude piiriülese jaotamise menetluse enne, kui talle võiks lõpuks vabastuse anda.

97 Nii toimides nõudis apellatsiooninõukogu hagejalt sisuliselt, et ta teeks esmajärjekorras ja tõhusalt haldustoiminguid, et saada määruse nr 347/2013 artikli 12 alusel ühishuviprojektile võimalikku rahastamist, ning leidis, et üksnes sel tingimusel võib kaaluda määruse nr 714/2009 artikli 17 kohase vabastustaotluse läbivaatamist. Ta leidis seega sisuliselt, et hagejal peab olema võimatu kasutada määruse nr 347/2013 artiklis 12 ette nähtud reguleeritud korra eeliseid ja et kõnealune reguleeritud kord ei saa seega katta investeeringuga seotud võimalikku riski.

98 Selles kontekstis tuleb uurida, kas apellatsiooninõukogu rikkus õigusnormi, kui ta leidis, et võttes arvesse Aquindi võrkudevahelise ühenduse ühishuviprojekti staatust, oleks hageja pidanud esitama määruse nr 347/2013 artikli 12 alusel rahalise toetuse taotluse.

99 Nagu nähtub eespool punktist 94, kuulub määruse nr 347/2013 artiklis 12 ette nähtud rahalise toetuse mehhanism reguleeritud korra alla. Samuti tuleb rõhutada, et määruse nr 714/2009 artikli 17 lõige 1 näeb ette korra, millega antakse vabastus reguleeritud süsteemist ja *a fortiori* määrusega nr 347/2013 ette nähtud rahalise toetuse mehhanismist, ning et üks tingimus, mida selleks tuleb täita, on investeeringuga seotud riski suurus.

100 Sellest järeldub, et võimalik rahaline toetus määruse nr 347/2013 artikli 12 tähenduses võib olla asjakohane hindamiskriteerium, et teha kindlaks, kas esineb investeeringuga seotud risk, mis õigustab määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 alusel vabastust reguleeritud süsteemist.

101 Kuigi võimalik rahastamine määruse nr 347/2013 artikli 12 alusel võib olla asjakohane hindamiskriteerium määruse nr 714/2009 artikli 17 lõikes 1 nimetatud investeeringuga seotud riski taseme kindlaks määramisel, ei saa see kriteerium siiski kujutada endast eraldi tingimust, mis peab vabastuse saamiseks olema täidetud. Selles mõttes ei saa asjaolu, et ühishuviprojekti staatuse saanud võrkudevahelise ühenduse projektile ei ole enne esitatud määruse nr 347/2013 artikli 12 alusel rahalise toetuse taotlust, iseenesest kujutada endast põhjust järeldada, et investeeringuga seotud riski ei ole tõendatud.

102 Nõudes, et enne vabastuse andmist oleks taotleja edutult nõudnud määruse nr 347/2013 artikli 12 alusel kulude riikidevahelist jaotamist, on apellatsiooninõukogu aga tegelikult muutnud hageja poolt määruse nr 347/2013 artikli 12 alusel rahalise toetuse taotluse esitamise täiesti eraldi tingimuseks, et tõendada investeeringuga seotud riski. Nii toimides leidis ta sisuliselt, et üksnes rahalise abi taotlusele eitava vastuse saamine ja seega hageja ühishuviprojektiga seotud reguleeritud korra kohaldamise võimatus lubasid asuda seisukohale, et on olemas selline investeeringuga seotud risk, mis võimaldab kohaldada talle vabastuse andmise korda.

103 Selline lähenemine ei ole põhjendatud ei määruse nr 714/2009 ega määruse nr 347/2013 alusel.

104 Esiteks, vastavalt määruse nr 714/2009 artikli 17 lõikele 1 antakse vabastus, kui selles sätestatud tingimused on täidetud. Kuigi määruse nr 347/2013 artikli 12 alusel kulude riikidevahelist jaotamist võib määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 punktis b ette nähtud investeeringuga seotud riski uurimisel arvesse võtta, ei ole seda selles sättes sõnaselgelt ette nähtud. Sellest järeldub, et sellise tingimuse kehtestamine, mida ei ole loetletud määruse nr 714/2009 artiklis 17, on vastuolus selle sätte sõnastusega ja läheb vastuollu seadusandja tahtega piirata vabastuse andmine ainult selles artiklis ette nähtud tingimustega.

105 Teiseks ei võimalda ükski õigusnorm asuda seisukohale, et seadusandja oleks ette näinud ühe süsteemi eelistamise teise ees. Nimelt tuleneb määruse nr 347/2013 artikli 12 ja määruse nr 714/2009 artikli 17 sõnastusest, et edendajatel on vabadus valida ühishuviprojekti korra ja vabastuse taotlemise vahel. Kui projektidel on ühishuviprojektide staatus, on nende edendajatel võimalik taotleda kas määruse nr 347/2013 artiklis 12 ette nähtud kulude riikidevahelist jaotamist või vabastust vastavalt määruse nr 714/2009 artiklile 17. Nagu apellatsiooninõukogu on siiski ise märkinud, on need taotlused esitatud omal algatusel ja need kaks menetlust võivad olla edukad või mitte. Selles kontekstis ei saa asuda seisukohale, et esmajärjekorras tuleks rakendada määruse nr 347/2013 artiklis 12 ette nähtud kulude riikidevahelise jaotamise taotlust.

106 Kolmandaks tuleb märkida, et neid kahte korda võib kohaldada alternatiivselt. Nimelt nähtub määruse nr 347/2013 artikli 12 lõike 9 punktist b ja artikli 13 lõike 1 punktist b, et neis kahes sättes ette nähtud stiimuleid ei kohaldata ühishuviprojektidele, millele on antud vabastus määruse nr 714/2009 artikli 17 alusel. Nii ei saa isik, kellele kohaldati vabastust, enam kasutada kulude riikidevahelist jaotamist. ACERi tõlgendusega nõustumine takistaks ühishuviprojektidena käsitatavate võrkudevahelise sidumise projektide edendajatel vabalt valida oma projektile kohaldatavat menetlust. Neil edendajatel on aga vabadus valida kohaldatavate menetluste vahel, ja seda vabadust ei või kahjustada.

107 Neljandaks on peamine kriteerium, millest vabastustaotluse analüüsimisel tuleb juhinduda see, kui suur on määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 punktis b ette nähtud „investeeringuga seotud risk“. Tuleb rõhutada, et kõnealune risk, mis võimaldab vabastuse andmist põhjendada, võib esineda isegi juhul, kui edendaja võib saada rahalist toetust määruse nr 347/2013 artikli 12 alusel. Teisisõnu, võimalus saada rahalist toetust selle sätte alusel ei võimalda mingil juhul automaatselt välistada investeeringuga seotud finantsriski.

108 Apellatsiooninõukogu ja ameti lähenemine põhines aga peamiselt oletuslikul arutluskäigul, nimelt „võimalusel“, et määruse nr 347/2013 artikli 12 alusel esitatud taotlus annab hagejale rahalist toetust, ja asjaolul, et „ei saa välistada“, et selle sätte alusel tehtav soodne otsus annab potentsiaalsetele investoritele piisava garantii. Seega ei hinnanud nad seda kriteeriumi määruse nr 714/2009 artikli 17 lõikes 1 nimetatud investeeringuga seotud riski alusel ja eeldasid vaikimisi, et taotluse tulemusel antakse selline rahaline eelis, mis võimaldab selle riski kõrvaldada.

109 Selles kontekstis ei saanud apellatsiooninõukogu hagejale ette heita, et viimane ei ole tõendanud, et määruse nr 347/2013 artiklis 12 sätestatud reguleeritud korraga ette nähtud rahaline toetus ei oleks olnud piisav, et vähendada investeeringuga seotud riski ja teha seda investeeringut, kuna apellatsiooninõukogu ise ei hinnanud seda kriteeriumi määruse nr 714/2009 artikli 17 lõikes 1 nimetatud investeeringuga seotud riski alusel ega *a fortiori* võimaliku eelise suurust, mille see rahaline toetus hagejale annab. Nimelt ei saanud selline eelis põhineda lihtsalt eeldusel või seda ei saanud lugeda tuvastatuks.

110 Viiendaks, nagu väidab hageja, ei kujuta kulude riikidevahelise jaotamise menetluse kasutamine endast tagatist, et kõrvaldatakse kõik riskid, mis võrkudevahelistel ühendustel lasuvad. Ei ole kindel, millises lõplikus vormis (nii tulemuse kui ka ulatusega seoses) peab olema kulude riikidevahelise jaotamise taotlus, ega ka see, kui suur on viivituse oht. Ei ole mingit kindlust, et ühest küljest kulude riikidevahelise jaotamise taotlus rahuldatakse, ja teisest küljest, et vastavalt määruse nr 347/2013 artikli 12 lõikele 4 võtavad riiklikud reguleerivad asutused kooskõlastatud otsuseid vastu kuue kuu jooksul alates viimase investeerimistaotluse saamisest.

111 Selles kontekstis märgib hageja õigesti, et komisjon võttis 31. oktoobril 2019 vastu delegeeritud määruse (EL) 2020/389, millega muudetakse määrust nr 347/2013 seoses ELi ühishuviprojektide loendiga (ELT 2020, L 74, lk 1), mis asendas liidu ühishuviprojektide loendi ja jättis sellest nimekirjast välja Aquindi võrkudevahelise ühenduse. See loendi muudatus, mis võib *a priori* toimuda iga kahe aasta tagant, näitab, et võib mõistlikult esineda kahtlusi selles osas, kas see rahaline toetus võib endast kujutada keskmise või pikaajalise rahastamise tagatist.

112 Eeltoodust tuleneb, et kuna apellatsiooninõukogu leidis, et määruse nr 347/2013 artikli 12 alusel ei ole esitatud rahalise toetuse taotlust, ega hinnanud seda rahalise toetuse mehhanismi investeeringuga seotud riski suhtes, siis kehtestas apellatsiooninõukogu ekslikult täiendava tingimuse, mida ei ole määruse nr 714/2009 artikli 17 lõikes 1 ette nähtud.

113 Kõigil neil põhjustel tuleb järeldada, et apellatsiooninõukogu rikkus õigusnormi ja neljas väide on põhjendatud.

114 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb apellatsiooninõukogu otsus tühistada ja jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.

Kohtukulud

115 Kodukorra artikli 134 lõikes 2 on ette nähtud, et kui kaotanud poolel on mitu isikut, otsustab Üldkohus kohtukulud jagada.

116 Käesoleva juhtumi asjaolusid õiglaselt hinnates tuleb jätta ACERi kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja kõik hageja kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (teine koda)

otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Liidu Energeetikasektorit Reguleerivate Asutuste Koostöö Ameti (ACER) apellatsiooninõukogu 17. oktoobri 2018. aasta otsus A-001-2018.**

2. **Jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.**

3. **Jätta ACERi kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja Aquind Ltd kohtukulud.**

Tomljenović Škvařilová-Pelzl Nõmm

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 18. novembril 2020 Luxembourgis.

Allkirjad

Sisukord

Vaidluse aluseks olevad asjaolud 1

Menetlus ja poolte nõuded 3

Õiguslik käsitlus 5

Vastuvõetavus 5

Ameti otsuse peale esitatud hagi vastuvõetavus 5

Teise ja kolmanda nõude vastuvõetavus 6

Sisulised küsimused 7

Üheksas väide, et ameti otsust ei ole piisavalt uuritud 7

Neljas väide, et on vääralt tõlgendatud määruse nr 714/2009 artikli 17 lõike 1 ja määruse nr 347/2013 artikli 12 vahelist suhet ning seega võimalust, et võrkudevahelise ühenduse projektile võiks kohaldada kulude riikidevahelise jaotamise menetlust, ning ei ole arvesse võetud selle menetlusega seotud riske . 13

Kohtukulud 16